

Dr. Szabó Ferenc

Nagyon váratlanul ért a felkérés, hogy írjak magamról ebbe a rovatba. Néhány hétig azon gondolkodtam, hogy megkérem János atyát: mentesítsen a feladat alól. Azután úgy gondoltam, nem futamodhatok meg a jóleső érzés elől, és így talán leírhatom, hogy én mire vagyok büszke.

Amikor felvételi vizsgát tettem a gimnáziumba, csak sejtettem, hogy mi a tervük velem a szüleimnek. Tulajdonképpen egyet értettem vele, de kicsit félelmetes volt az egész, nem igazán tudtam, hogy hová kerülök. Nem azért, mert ne kaptam volna vallásos nevelést vagy mert ne tanultam volna jól az általános iskolában, hanem azért, mert én soha nem voltam tartósan távol a családomtól, az otthoni barátaitól, és abban az időben (a '80-as évek közepén) 14 évesen még a 12 km-es távolság is óriásinak tűnt.

Amikor beköltöztem a 80 fős „nagyhalóba”, az osztályteremben pedig megláttam néhány leendő társamat, akik kétszer akkorák voltak, mint én (néhányukkal azóta sem csökkent a különbség), még meg is ijedtem és nagyon elveszettnek éreztem magam. De a Jóisten egy napig sem hagyott magamra, mert a rossz érzés csak néhány órán át tartott, ugyanis már az első este (éjszaka) életre szóló barátságok születtek. Nagyon szívesen emlékszem vissza életem talán legfontosabb négy évére. Nem lehet elfelejteni, hogy akkor még nem volt meleg víz a hálók szintjén, csak lent az alagsorban. Most már bevallhatom (elévült a házirend megsértésének vétsége), hogy jó néhányszor lementünk fürdeni (különösen harmadikban és negyedikben) az alsóbb évfolyamosok fürdési idejében. Talán már nem von felelősségre János atya azért sem, mert az 1988-as szöuli olimpia idején – mivel az élő közvetítések éjjel voltak – egy kis trükkel szereztünk éjszakai áramot, és a becsempészett kis tévén szurkoltunk a magyaroknak.

Ekkor szereztem igazán alapokat mindenhez, ami utána következett. Osztályfőnököm és prefektusom P. Buday Péter szállóigévé lett szavai: „nem kötelező ide járni, tízen várnak a helyedre” – örökre megmaradtak bennem, bár nekem célozva ezt soha nem mondta. Nem is azért maradtak meg, mert bármikor is fenyegetve éreztem magam, hogy el kell hagynom a kollégiumot, hanem azért, mert ez is segített úgy értékelni a részben magam alakította sorsomat, hogy belássam: semmi nem történik véletlenül, és amit kaptam, arra vigyázni kell!

Egy ilyen nagy közösségben persze nem könnyű mindig alkalmazkodni. Nem lehet mindig mindennel egyetérteni. Adódhatnak súrlódások, érhetnek minket igazságtalanságok (legalábbis akkor annak érezzük), de megtanultam, hogy soha nem szabad feladni. Kell, hogy mindig legyenek céljaink, amik időközben akár változhatnak is, de a lényeg, hogy legyenek célok!

Az én egyik célom az volt, hogy a képességeimnek megfelelően igyekezzem jól tanulni. Nem voltam egy „osztály okoskája” (azt hiszem nálunk ilyen nem is volt), nem voltam zseni, de a fenti célt, azt hiszem sikerült elérni. Elsősorban a történelem és a földrajz érdekelt, tanár szerettem volna lenni, aztán a felvételi jelentkezés beadásának határideje előtti napon meggondoltam magam és jogásznak jelentkeztem. Igaz ugyan, hogy csak másodsorra vettek fel az egyetemre, de nem volt haszontalan az az egy év sem, amit munkával (és persze mellette tanulással) töltöttem.

Az egyetem éve alatt bizonytalan voltam abban, hogy mivel fogok majd jogászként foglalkozni, az volt csak biztos, hogy a büntetőjog érdekel a leginkább. Aztán az Úr ismét visszavezényelt Esztergomba, amikor az államvizsga előtti nyáron néhány hetes gyakorlatra mentem az esztergomi bíróságra. Ez sem volt véletlen, ekkor minden eldőlt: már biztos voltam abban, hogy bíró szeretnék lenni. 1995. július 4. óta dolgozom a bíróságon, 1999. március 1. óta vagyok bíró. 2007-ben elvégeztem a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Deák Ferenc Intézetének képzését és kriminálisztikai szakjogász diplomát szereztem. 2010. november 1-jétől vagyok az Esztergomi Városi Bíróság (2013. január 1-jétől Esztergomi

Járásbíróság) elnöke. Nagy öröm számomra, hogy egy picit részese lehetek a szeretett gimnáziumomban zajló erkölcsi nevelésnek a „Nyitott Bíróság” programmal.

Nagy szeretettel gondolok iskolám minden tanárára, osztálytársaimra. Megfizethetetlen hálával tartozom a szüleimnek, valamint nagy köszönettel a Gondviselésnek, hogy nem máshova jártam középiskolába. Amikor megkérdezik, kihúzó magam és nagyon büszkén mondom: frankás voltam!